

Тогава грабнали самодивата, вързали я и я турили въ огъня, и когато изгорѣла, въ гората станало свѣтло и ясно и отъ три часа далече могълъ човѣкъ да види царския замѣкъ.

Сега и двамата братя заедно тръгнали къмъ дома и си разказали по пътя единъ на другъ своитѣ сѣдби. И когато по-младиятъ казалъ, че е царски замѣстникъ въ цѣлата страна, другиятъ рекълъ: „Това го забѣлѣзахъ, тъй като, като стигнахъ въ града, зеха ме вмѣсто тебе, и ми направиха царски почести: младата царица ме зѣ за своя съпругъ, и азъ трѣбваше на твоето мѣсто да ямъ и въ твоето легло да спя“. Когато другиятъ братъ чулъ това, станалъ толкова ревнивъ и тъй се разлютилъ, че извадилъ ножа си и отсѣкълъ главата на брата си. Ала когато братъ му се прострѣлъ мъртавъ на земята, и видѣлъ какъ тече алената му кръвъ разкаялъ се страшно: „Братъ ми ме освободи,“ извикалъ, той „а азъ го убихъ“, и жално заплакалъ. Но дошло зайчето му и се замолило да потърси отъ животворния коренъ, отърчало

